

Judsendelser.

Luther College og dets Stilling.

Dr. Medafor!

Da Direktionen for ovennævnte Institution har udsendt Kald til mig som Forstander for „Luther College“, og jeg saaledes direkte er interesseret i den Forhandling, som for nærværende føres i „Danferen“ om denne Sag, saa beder jeg om Plads for en Meddelelse i Deres Blad. Og tillad mig, før jeg gaar videre, at erklære, at hvad jeg her agter at fremsætte, er Sagens sande Sammenhæng uden alle Svindel og Ombyrd.

Jeg vil samle det hele i fire Punkter:

1. Aarsagen til Forbindelsen med Ohio Synoden.
2. Hvorledes denne Forbindelse er.
3. Skolens Formaal.
4. Skolens fremtidige Drift.

1. Aarsagen til Forbindelsen med Ohio Synoden.

Da der jo maa være en Aarsag til enhver Foreteelse, saa findes der selvfølgelig ogsaa en saadan her. Og da jeg mundtlig har forhandlet med Formanden af Direktionen for „Luther College“, og skriftlig med dens Sekretær, saa ser jeg mig i Stand til at give de mest paalidelige Oplysninger, som overhovedet kan faas. Aarsagen er kortelig denne: Hvis Skolen fra Aar til andet havde været fyldt med danske Elever, kunde der selvfølgelig aldrig blevet Tale om at gøre Plads for andre. Naar den ikke har været det, er det blandt andet af følgende Grunde: a. Danjerne synes ikke at have Tje for og Fortiaalelse af saadanne Skolers Værdi. De foretrækker derfor ofte at sende deres Børn til amerikanske Skoler, selv om disse er religionsløse eller sekteriske, byrre og tilmed ringere end vore egne. Sovebysagen er, at de er amerikanse.

b. Det religiøse Liv og den moralske Tone paa saadanne Skoler siger man intet om, thi man fender lidet eller slet intet dertil. Ikke saa med vore egne. Om dem ved man Vækkelse. Hvis derfor et Nytte kommer ud om en eller anden Ting, der ikke vor eller er, som den skal være, saa tager man det og sender det videre med en ærlig Villie. Og det gaar naturligvis som med Snebolten, der ruller, den bliver stør-

misforstaaet den ærverdige gamle Serre, som — thi jeg forudsætter, at der var en saadan gammel Epelunk i Kæmplet!

Englænderen nikkede. „Naa, ja saa er De levret. Hans Levebrød er at lave og affætte gamle Guder.“

Englænderen bed Tænderne sammen. Og jeg er bange for, at der udslyp ham et: „By Z—!“ Han blev graa i Ansigtet af Værgelse, saa graa og grøn som hans gamle Buddha.

„Men her har De, kære Ven!“ fortalte Tjeneren, „blot et nyt Udslag af den gule Fare. Du Japenser kan ogsaa i denne Henseende mere end konkurrere med sin Erobrer. Fordi de kan affætte deres Produkter hjemme i deres egne Fabriker, medens I maa betale en høj Fragtpris i Transporten.“

„Naa fortæll Dem ikke, Sir.“ „Fortæll mig ikke! Sender I da ikke hjemmelavede 3000-aarige Raaser ned til Egypten og graver dem ned paa Steder, hvor de kan findes igen?“

Denne Gang ved jeg bestemt, at Udtrykket udslyp Englænderen:

„By Zove, you are right, Sir!“ „Vilfaa! Jeg saa straks, at det er en gammel strumpede Afgud, som jeg hød 100 Mark for, og som jeg selvfølgelig havde faaet, hvis jeg var gaaet tilbage igen. I Mellemtiden traf jeg en Amerikaner, som ogsaa var paa Studierejse, og som heldigvis vidste Vækkelse om, at Buddhismen først blev indført i Japan omkr. 552, A. D. — Da tabte jeg Appetiten for Graasten.“

Jeg nodedes til at udelade Englænderens Bemærkninger. Det kan kun betegnes paa Tryk saaledes:

re for hver Gang, indtil den antager skrædderagtige Dimensioner. En Nigg bliver til en Elefant. — Mon alt er, som det skal være i vort Arbejde hjemme i Menigheden? Søger man derfor at nedlægge Arbejdet? Eller mon der gælder en anden Regel for mere omfattende Foretagender? — At man ved denne uberettigede og urimelige Kritik stader sig selv, sin Kirke, sit Folk, ja, sin Herres Sag, tager man ikke i Betænkning. Derfor har de Mænd, som hidindtil har været Tid, Penge og Kræfter under Bøn og med ærlig Villie, — som ikke blot har en Aktie, som ikke blot kommer til Mode hvert sjette Aar, som ikke sidder hjemme og over Kritik uden at røre en Haand til Sagens Fremme, eller endog søger at fælde den, — disse har ikke set sig i Stand til at drive det videre, end at de hentes, her tilbød sig Hjælp, som kunde benyttes, indtil der ved Guds Hjælp kom bedre Tider.

2. Hvorledes Forbindelsen er.

Denne kan fortales med saa Ord: Der har hele Tiden fra Skolens Begyndelse været unge Menninger fra Ohio Synodens Menigheder i og omkring Racine paa den. Man antog da, at naar dette Kirkefund, som er et konservativt lutherisk Samfund, fik Lov at anstille en Lærer ved Skolen, vilde Besøget fra den Side vokse. Thi naar de, som skulde bære Skolen og bruge den, kun har Miskendelse og Kritik at yde, saa bliver det vanfølsomt at jaa en god Skole frem. Men man vil have en god Skole fyldt med Elever, og ikke tomme Værelser, der genlyder af Brøl. Naar derfor ovennævnte Synode fik Lov at lægge en Lærer paa Skolen, opnaaede man to Ting: man fik en dygtig Lærer mere, og man fik flere Elever. Vi kan jo alligevel ikke hindre disse Menninger i at drive Mission. Deres Folk bor i Byen, og de gør kun deres Pligt, naar de i Stedet for at spille Tiden med opslidende Splid og Skævl, gør et dygtigt og kraftigt Arbejde blandt dem. Men vi ønsker selvfølgelig ikke, at de skal drive Propaganda blandt Danerne, og man har søgt at knytte Forbindelsen saaledes, at dette forhindres. Det bedste Middel hertil var at holde deres Skolearbejde og deres Menighedsarbejde adskilt, og de faar derfor ikke Lov at holde Gudstjeneste eller Søndagskole i Skolens Lokaler. Men hvis de overhovedet skal være paa Skolen, maa de have deres Rettigheder. Den anstille Professor har derfor Ret til at undervise i Religion paa Engelsk, at holde Andagt Morgen og Aften, at holde Foredrag, men alt efter Aftale og Skiftesvis med Skolens Forstander, der har øverste Myndighed. Prof. Ueber vil helt ud fungere som Lærer i engelske Sprog, thi han kan ikke Dansk. Derimod vil den tyske Præst i Byen give Undervisning i Tysk som Læresag. At denne Ordning bidrager til at løse Skolen fra Kunststabsiden, er selvindulende. — Men om Ohio Synoden nu vilde forsøge at overtræde Grænsen? — Saa har man gjort det let at ophæve Forbindelsen til enhver Tid derved, at man har givet Forstanderen fuld Ret til at indsætte og afløse Lærere, som han maatte anse det tjenligt, og Ohio Synodens Lærere danner her ingen Undtagelse. Dette er Direktionens Stilling. Jeg vil dertil føje nogen Oplysning om min egen. Jeg ønsker af ganske Hjerte, at den Dag snart maatte komme, at vi kunde sige: nu er Skolen fyldt med danske Elever, vi kan derfor ikke give Plads til andre. Og dette kunde opnaas saa let, saa let, blot vore egne Præster og Menigheder vilde yde kærlig Støtte og Samar-

3. Skolens Formaal.

Den vil fremdeles blive drevet paa en evangelisk-lutherisk-kristelig Basis. Den vil tillige give Plads for alt det sande menneskelige og alt det folkelige, dansk jaavel som amerikant, som ikke strider derimod. Den vil søge at opdrage en kraftig, dygtig og kristelig Slægt blandt os. Den vil søge at fælde de unge, som kommer indenfor dens Døre, tilbage til deres Hjem eller til et andet, dygtigere, bedre og mere oplyst og sundt i Troen, med et mere vidtsuende og et flærende Blik, end de kom: Den skal glæde sig ved at vinde og fælde Mænd, som den kan sende til vor Præstefolk for derfra at gaa ud i den store, hvide Høstmark, der ligger for os. Den vil til den Ende anstille de dygtigste og bedste Lærere, den kan faa, helst af vor egen Witte. Vi har allerede Forbindelse med to Lærere, som er opvokset i vore egne Menigheder, den ene i Wisconsin med „Vise-Diploma“ fra den State University, den anden som Graduent fra en af Wisconsin „Normal schools“. De er fromme og dygtige Kvinder, og de vil begge blive anset næste Aar, om vi kan faa noget mere end tomme Værelser, fyldt med dum og kold Kritik, for dem at øve deres Kræfter paa. For i Aars Vedkommende har vi anset dygtige veluddannede amerikanske Lærere, fordi der ingen andre var at faa i Skandinavia. Dog tjener det til behagelig Efterretning at meddele, at jeg er saa temmelig dansk, om end med en Del engelsk Tilfælt, en tynd Tjynbo fra Tyn.

Men ellers vil jeg sige: Sid vort Samfund vilde vokse sig dygtigt og kraftigt, stort og stærkt! og gid vi kunde lære at arbejde i Skærighed, Trofasthed og Fællesskab saaledes, at Guds Villie kunde lykkes ved vor Haand!

J. A. Jensen.

Hvorfor vi protesterer.

Da der har været talt og skrevet saa meget om denne Sag, og tilbage om „Luther College“ her i Racine, Wisconsin, og særligt om, hvad der blev forhandlet paa sidste Aktionsmøde, og efter at have læst Pastor N. P. Simonsons Artikel i „Danferen“ Nr. 75, finder undertegnede det som vor Pligt at fremkomme med en Meddelelse og begrundet, hvorfor vi protesterede.

Men først vil jeg gøre over til at udtale os om Skoleagen, vil vi udtale vor Misbilligelse af Pastor Simonsons Artikel i sin Selshed, men særlig den Part, hvor han fremstiller „de 4 Aktieholdere med

vil man da forkrøble Den fore. Kirke, eller vil man styrke den? Det sidste ønsker jeg at gøre.

3. Skolens Formaal.

Denne er at tjene og styrke Den fore. Kirke i dens Arbejde for vort Folks Frelse og dets menneskelige Dygtiggørelse. Og hvis Den forenede Kirke ikke vil gøre Skolen for meget til Stedbarn, saa vil det forhold ikke blive forandret. Vi kan taale en Del Spæk og Stød, selv om de kommer fra vore egne, men vi kan ikke leve af Spæk og Stød. Hvis derfor netop de, som skulde holde Sagen oppe, ikke har andet at levere, saa bliver det ikke vanfølsomt at forudsige Enden. Men et det danske Folk da saa fordærvet af Misundelse, Smaalighed, Svæld og Kævl, at det ikke formaar at bære en Sag som denne? Vore andre lutheriske Brødre samfund her i Landet gør sig store og stærke, og de øver et kraftigt og dygtigt Arbejde paa de baade Kirke og Skole. Skal vi da imens slide hinanden op i jamaaligt Kævl? Det var da maaske ikke saa galt, om disse lutheriske Samfund slugte nogle af os, thi de reformerte har slugt og sluger fremdeles Tusinder, og Gudsbødderens Gundreder af Tusinder. Men Gud har foretaget os baade Anledning og Anstalt. Jeg har i Guds Navn besluttet at bære en Tæske, men kan saa træffe den af mig eller hjælpe til, at jeg kan beholde den og bruge den i vort Folks og vor Kirkes Tjeneste, alt som man vil. Men det skal man vide, at Pauli Ord gælder ogsaa her: „Svædet er menneske saar, dette skal han og løste.“

4. Skolens fremtidige Drift.

Den vil fremdeles blive drevet paa en evangelisk-lutherisk-kristelig Basis. Den vil tillige give Plads for alt det sande menneskelige og alt det folkelige, dansk jaavel som amerikant, som ikke strider derimod. Den vil søge at opdrage en kraftig, dygtig og kristelig Slægt blandt os. Den vil søge at fælde de unge, som kommer indenfor dens Døre, tilbage til deres Hjem eller til et andet, dygtigere, bedre og mere oplyst og sundt i Troen, med et mere vidtsuende og et flærende Blik, end de kom: Den skal glæde sig ved at vinde og fælde Mænd, som den kan sende til vor Præstefolk for derfra at gaa ud i den store, hvide Høstmark, der ligger for os. Den vil til den Ende anstille de dygtigste og bedste Lærere, den kan faa, helst af vor egen Witte. Vi har allerede Forbindelse med to Lærere, som er opvokset i vore egne Menigheder, den ene i Wisconsin med „Vise-Diploma“ fra den State University, den anden som Graduent fra en af Wisconsin „Normal schools“. De er fromme og dygtige Kvinder, og de vil begge blive anset næste Aar, om vi kan faa noget mere end tomme Værelser, fyldt med dum og kold Kritik, for dem at øve deres Kræfter paa. For i Aars Vedkommende har vi anset dygtige veluddannede amerikanske Lærere, fordi der ingen andre var at faa i Skandinavia. Dog tjener det til behagelig Efterretning at meddele, at jeg er saa temmelig dansk, om end med en Del engelsk Tilfælt, en tynd Tjynbo fra Tyn.

Men ellers vil jeg sige: Sid vort Samfund vilde vokse sig dygtigt og kraftigt, stort og stærkt! og gid vi kunde lære at arbejde i Skærighed, Trofasthed og Fællesskab saaledes, at Guds Villie kunde lykkes ved vor Haand!

J. A. Jensen.

Hvorfor vi protesterer.

Da der har været talt og skrevet saa meget om denne Sag, og tilbage om „Luther College“ her i Racine, Wisconsin, og særligt om, hvad der blev forhandlet paa sidste Aktionsmøde, og efter at have læst Pastor N. P. Simonsons Artikel i „Danferen“ Nr. 75, finder undertegnede det som vor Pligt at fremkomme med en Meddelelse og begrundet, hvorfor vi protesterede.

Men først vil jeg gøre over til at udtale os om Skoleagen, vil vi udtale vor Misbilligelse af Pastor Simonsons Artikel i sin Selshed, men særlig den Part, hvor han fremstiller „de 4 Aktieholdere med

kun hver een Aktie“ paa en haanlig og latterliggørende Maade. Past. Simonson og de andre Direktionsmedlemmer har jo Lov til at have deres Mening om denne Sag; men vi vil ogsaa have Lov til at have vor. Vi tror at have ligeaa godt Kendskab til, hvad der kan tjene til „Luther College“'s og vore dansk lutheriske Menigheds Vel som Direktionen, hvoraf kun de to er her fra Byen og kender Forholdene her.

Vi protesterer for det første, fordi vi som Medlemmer af Ennass Menighed og af Den fore. Kirke ikke kan anerkende eller forbyde den Bestemmelse, som Direktionen har taget med Hensyn til Kaldelsen af den tysk-engelske Præst af Ohio Synoden.

Vi vilde gerne her have givet Kontrakten med nævnte Præst ordret, for at vore Folk selv kunde se, hvad det er, der skrives om, og hvad der særlig er Punktet, der strider om. Men da vi henvendte os til Sekretæren for „Luther College“ Mr. C. D. Elov om at se nævnte Kontrakt, blev vi afvist. Saa vi maa nøjes med at gengive efter Hørførelsen, hvad der blev oplæst ved Mødet, hvilket lyder som følger: „Se shall be allowed to do missionary work and conduct chapel service at the college. But we do not think it advisable to hold Sunday schools.“ Vi kan ikke opfatte dette anderledes, end at Direktionen for „Luther College“ har gjort os ind i et Samarbejde med Ohio Synoden, som gaar ud paa at samle Medlemmer til en engelsk lutherisk Menighed midt iblandt den danske Befolkning her i Racine. Og trods alle Forsikringer om at respektere Menighedsgrænser og lignende, kan indvirkede Forhold næppe undgaaes. Der er for Tiden her i Racine 4 danske, 1 svensk, 1 norsk, flere tyske samt 2 engelsk lutheriske kirker.

For det andet protesterer vi, fordi man jo isølge denne af Direktionen tagne Bestemmelse og isølge deres egne Udtalelser er færdig med at holde Skole paa „Luther College“ for vort danske Folk. Man vil jo nok ansette en Slags dansk Forstander, og alle Danse er jo selvfølgelig velkomne, men det er dog alligevel en Sammenblanding med fremmede. Det engelske Sprog maa træde i Stedet for det danske ved alle Lejligheder, baade ved Andagt og kristelige Foredrag. Hvor bliver saa Danseheden af? Hvad bliver der af med at dygtiggøre de unge til at tage fat i Arbejdet for vore Menigheder, og til at være Medhjælpere i Guds Riges Arbejde iblandt vort Folk? Dette var Formaalet med „Luther College“. Det bedrøver os at fremmede skal høre Fruiterne af det Arbejde, som under Bøn og Kamp blev gjort for at faa en dansk Høst i Byen i Racine. Vi tror ikke, at det har vist sig, at vort danske Folk ingen Brug har for „Luther College“. Vi tror heller ikke, at Past. Simonson kan bevise ret meget af det God, han skriver effiteret imod Skolen. Men vi tror, at der effiterer en bestemt Misbilligelse imod Direktionen, for den mindre dygtige Maade Skolen har været ledet paa. Skolen blev godt besjagt de 2 første Aar og nød megen Velvillie. Hvis var Skulden, at den forstyrredes? At Elefantallet formindskedes Aar for Aar er absolut ikke Uvillie imod selve Skolen, men blot en Misbilligelse af den Maade, Skolen ledes paa. Vi nævner Grunden som disse: En altfor yderligere Sparommelighed paa Lærere, og svigende Evner til at gøre Skolen hjemlig og hyggelig for Eleverne. Denne overdragne Sparommelighed behøvedes slet ikke, da Skolens finansielle Stilling var god, og det har ogsaa vist sig, at det betaler sig ikke i Længden. Det er vor Overbevisning, at „Luther College“ har et stort Arbejde at udføre iblandt vore danske unge; men der maa tages fat paa en anden Maade end hidtil. Der maa Mænd til at styre, som forstaa, hvad der skal til, for at „Luther College“ kan staa ved Siden af, ja — om det var muligt — staa over disse af Simonson omtalte „religionsløse Skoler.“

Naar dette sker, er vi overbeviste om, at disse „komme Pladser“ paa „Luther College“ vil fyldes, uden at vi behøver at søge fremmed Assistance. Det er vor Bøn til Aktieholderne ud over Samfundet, at de mere end tidligere vil hjælpe os til dette Formaalets Fremme.

Med Tak for Opmærksomhed af dette Indlæg og med Hilsen til alle Venner og Troskøfende i Samfundet, tegner vi os med Kærlige,

John Jørgensen, Christ Wickelsen, Julius Paulsen, Soren A. Hansen, Niels Peteresen, Carl Simonson, Jacob Jensen, Anton Hansen, Christ Scheel, Niels Hansen, Aktieholdere i „Luther College Association“.

at vi behøver at søge fremmed Assistance. Det er vor Bøn til Aktieholderne ud over Samfundet, at de mere end tidligere vil hjælpe os til dette Formaalets Fremme.

Med Tak for Opmærksomhed af dette Indlæg og med Hilsen til alle Venner og Troskøfende i Samfundet, tegner vi os med Kærlige,

John Jørgensen, Christ Wickelsen, Julius Paulsen, Soren A. Hansen, Niels Peteresen, Carl Simonson, Jacob Jensen, Anton Hansen, Christ Scheel, Niels Hansen, Aktieholdere i „Luther College Association“.

Andet Rejsebrev

til „Danferen“ fra Missionær Winther.

II.

Den sidste Uge, vi var hjemme, var en travl Uge. En Søster havde Bryllup, og et Familiebillede, som vi siden kunde glæde os ved, naar vi blev saa langt stille fra huerandre, skulde tages. Og det, der næsten er det værste af alt: der skulde siges Farvel paa saa mange Steder. „Nødige siger vi Farvel“; det er jo en af Synodens hadefulde Følger, at det der gerne vilde være sammen ikke kan faa Lov til det. Der er en Revers: det, der gerne skulde være sammen, opfører sig sumdom paa, at det gøres umulig, man frastøder i Steden for at tiltrække. Det første er jo umuliggjort for os herne; det sidste burde undgaaes af alle Kristne: vi tiltrænger huerandre, vi gaa bedst Haand i Haand, vi drager lettest dem, der er udenfor.

Den sidste Dag, vi tilbragte i Danmark var en Søndag. Til Trods for at det var en af de ubehagelige Dage, man havde i et dansk Efteraar — kold og raa, med stærkt Vestenvind, Slud og Regn — saa blev det dog til en Høstidsdag for os, der drog bort. Om Formiddagen var vi samlede om det herlige Høstidsbord, der kan dækkes for os paa denne Side Evigheden. Pastor Magnusson, der ogsaa var vor Præst, da jeg for 12 Aar siden første Gang rejste hjemmefra, holdt Skriftetalen ud fra 2. Kor. 1: 1—10. Han talte om det store og herlige ved at kunne være et levende Udbetalingsbrev for Kristus, at maatte være med i den Tjeneste ved hvilken de blev til; dernæst om det afgjort udmængede Vidnesbyrd, Gud giver os, at vi ikke en Gang er i Stand til at udtænke en Tanke af os selv; men — saa maa vi ikke glemme det Vidnesbyrd, han vidner om sig selv: det er hans Mand, der selv vil skrive Udbetalingsbrevet; det er ham, der vil dygtiggøre os til Virksomhed i hans Tjeneste baade hjemme og ude; vi skal se paa Fruiterne af dette Arbejde: Nærfærdiggørelse, Liv, Herlighed her og en langt større Herlighed hisjet. En saadan Tjeneste er da det skønneste, man kunde ønske sig, og vi maa ikke lade noget stille sig i Vejen for at faa den udført i Overensstemmelse med hans Villie og til hans Pris.

Saa fik jeg Lov til at prædike over det skønne Ord, som Dagens Evangelium indeholdt: „Saa har gjort alle Ting vel.“ Jeg syntes næppe, jeg kunde have faaet et skønnere Ord at slutte med derhjemme end dette, der er et personligt Vidnesbyrd af dem, der saa Jesu Gjerninger. Hvor er det godt for dem, der kan sige det af egen Erfaring. Alle Ting, ikke blot de forkligangne, men og dem, vi endnu ikke har set; det var et rigtig skönt Ord at rejse paa. Han har sonet vor Synd, har i sit Ord kundgjort os det, har i Daaben tilskrevet og skænket en fuld Forladelse, har sendt os sin Mand til at minde os om, hvad der er slet eller til at falde os tilbage, om vi har forvildet os bort fra ham. Han gaar selv med os alle Dage, giver os den Røring, vi tiltrænger, det Arbejde vi kan udføre, Himlen er os aaben, og han har selv ved sin Mand bragt os den sikreste Forvisning om, at vi engang skal faa Lov til at dele den med ham i evig Herlighed og Selighed. Saaledes kan et Guds Barn tale; hvad mere mangler der?

(Merc.)

Kirkeindvielsen i Drum

fejres ved følgende Møder: Lørdag d. 24. Møde Kl. 2½; om Aftenen 7½ engelsk Møde. Indvielsesgudstjeneste d. 25. Kl. 10½. Om Eftermiddagen Strykningsmøde Kl. 2½. Alle er velkomne.

M. Th. Schultz.

Mr. Gearst nægter, at han bærer Vaaben for at forsvare sig imod Hæskell. Mr. Gearst er ingen Bistolsbærer, selv om han virkelig bærer Gvæjler, bemærker en Kollega.

3 Februar Maaned 1909 vil man kunne fejre 100 Aarsdagen for Darwins Fødsel, derfor burde Artiklen „Menneskets Oprindelse og Darwinismen“ af John Larsen tiltrække Opmærksomheden af enhver intelligent Læser af „Danferen“. Vi anbefaler Artiklen ganske særligt for vore Læsere og haaber, at den maa blive paaføkket.

Prove dine egne Kræfter, og du skal se, at du formaar ikke at gøre en eneste Ting vel; det er kun ham, Guds egen enbaarne Søn, der har sikret os til Døden, der er — her stærklighed, Villie og Styrke til at gøre det. Det er et herligt Ord at rejse med, der er ingen Tager, at nogen, der i Sandhed tager imod det, der virkelig tror, nogen Sunde skal blive stuet.

Samme Middag var vi saa samlede til et sidste Fællesmaaltid i mit gamle, kære Hjem, et Par Timer efter var vi stille ad: en gift Søster drog i Syd, en anden i Minn. Proder til Nørre Mishum Seminarium, og mine Foreldre forte os Japanfarere til nærmeste Station, Sjern, hvor jeg endnu en Gang skulde holde et Møde i Missionshuset „Golgotha“, det begyndte Kl. 7.30, og Kl. 10.50 dampede det Tog ud af Stationen, som skulde føre os bort.

Næste Morgen Kl. 9 var vi i Hamborg, hvor der var næsten 4 Timers Ophold; om Aftenen Kl. 10 var vi i Frankfurt; næste Morgen Kl. 6 i Vajel i Schweiz; og Kl. 7 samme Aften havde vi naaet vor ferielige Maal, Genoa, hvor vi næste Dag skulde gaa om Bord paa det Skib, der skulde føre os direkte til vor Rejse endelige Maal, Japan.

Vi var for trætte til rigtig at paaføkkede denne Rejse's Muligheder. Dog var der saa meget skönt, at man ikke godt kunde undgaa at se det selv om man var nok saa træt. Man taler saa ofte om fængslende Naturskønhed; dette var bogstavelig Tilfældet med det, vi saa i Schweiz; hvor vilde jeg gerne at vi kunde have standet der en Dags Tid i alt Fald, men det lod sig jo ikke gøre. Langs med Jernbanen saa man de dejligste Frugttræer, hvor Træerne bugnede af Æbler, Blommer, Kirsebær og anden Frugt. Der var dejlige Bejse selskaber ude paa Landet var de bedre end mange Engader i Danmark (for slet ikke at tale om Amerika). Vi kom igennem en Mængde fine Landsbyer og rene Stortæder. Overalt saa man Landmændene i travleste Virksomhed med at bjerge og mellem og under Frugttræerne; nogle slog, andre stakke, nogle spittede Staffene, atter andre førte hjem, og da alle Begne med Stude, jeg saa ikke en eneste Hestebeholdning ude paa Landet. Undervejen var Vækkelsestræerne eller Bjergsiderne saa stejle, at man undrede sig over, at det hele — Høstakke, Høstakke og Høvogne — ikke kom trillende ned om Kap med huerandre. Men bagved det hele havde vi de høje sneklækkede Bjerge, der glimede som det klareste Sølv i Solkinnene.

Vi nøjedes dog ikke bare med at se om ved Hjerene men førte igennem det ene efter det andet til sidst igennem selve St. Gotthards-Bjerget.

Det er ikke alene Schweiz's Naturskønhed, der er Grund til at beundre, men og den Smille, den Fernisid, det har krævet at bygge Jernbaner i et saadant Land.

I det røde Hav og den arabiske Kænbugt 17 Sept. 1908.

(Merc.)

Kirkeindvielsen i Drum

fejres ved følgende Møder: Lørdag d. 24. Møde Kl. 2½; om Aftenen 7½ engelsk Møde. Indvielsesgudstjeneste d. 25. Kl. 10½. Om Eftermiddagen Strykningsmøde Kl. 2½. Alle er velkomne.

M. Th. Schultz.

Mr. Gearst nægter, at han bærer Vaaben for at forsvare sig imod Hæskell. Mr. Gearst er ingen Bistolsbærer, selv om han virkelig bærer Gvæjler, bemærker en Kollega.

3 Februar Maaned 1909 vil man kunne fejre 100 Aarsdagen for Darwins Fødsel, derfor burde Artiklen „Menneskets Oprindelse og Darwinismen“ af John Larsen tiltrække Opmærksomheden af enhver intelligent Læser af „Danferen“. Vi anbefaler Artiklen ganske særligt for vore Læsere og haaber, at den maa blive paaføkket.